

РЕШЕНИЕ

№ 2844

гр. София, 24.08.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II отделение 29 състав, в публично заседание на 16.06.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **1988** по описа за **2008** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) във вр. с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Й. Л. В. и В. Д. В. против заповеди № РД-09-021/16.03.2001г. и № РД-09-82/04.05.2004г. на К. на район „С.” на Столична община (СО). Ответникът и заинтересованите страни (ЗС) И. Л. Г., Г. Л. Г., З. Ц. С., В. С. И., Е. В. И., С. К. Б.-Р. и С. В. Б. не изразяват становище по допустимостта и основателността на жалбата. ЗС Р. С. Т. Ч. процесуалния си представител моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна.

След като прецени представените по делото доказателства и обсъди доводите на страните, съдът в решаващия състав намира следното от фактическа и правна страна.

Съгласно определение № 4357/06.04.2010г. на Върховния административен съд (ВАС), II отделение, жалбата на Й. Л. В. против заповед № РД-09-82/04.05.2004г. на К. на район „С.” на СО е допустима, както и жалбата на В. Д. В. против заповеди № РД-09-021/16.03.2001г. и № РД-09-82/04.05.2004г. на К. на район „С.” на СО.

Производството по издаване на първата заповед е започнало по искане на заинтересованите собственици, включително жалбоподателката, но без В. С. И., за изменение на дворищната регулация, като поземленият имот № 857, влизащ по 1/2 в двата съседни парцела – X-639 и IX-640, се обособи в отделен парцел, както е съществувал според плановете, действали от 1956г. до 1990г., като парцел XII-8. Посочен е в искането нотариален акт № 67 от 1975г.; същият е приложен на л.104 от делото и съгласно него собственици на парцел XII-8 са ЗС Р. С. Т., В. С. И. и С. К. Б.. Искането е направено на 30.06.1999г., видно от поставения върху него щемпел, и има печат за нотариална заверка на подписите на всички посочени в същата молба нейни податели. В последната като приложение е описана „скица-проект”. Тази скица не се намира по преписката. На 05.01.2000г. е била изготвена друга скица-проект, приложена на л.37 от делото, изготвена от архитект. Видно от резолюцията с дата 12.06.2000г. върху искането

(л.39 от делото), тази скица-проект не е приета от административния орган като годна да послужи за целите на производството; отбелязано е: „Скицата да е от инж.“. При това развитие на производството съдът приема, че първоначално представената скица-проект не е била одобрена от компетентния за това орган и това е наложило изготвянето на следваща; поради това, първоначалната скица не е послужила за издаване на оспорения акт, а следователно – не е относима към предмета на делото. Независимо от горната резолюция, скицата-проект от 05.01.2000г. е приложена в преписката по издаване на обжалваната заповед от 2001г., видно и от писмо от ответника, приложено на л.154 от делото. Поради това съдът приема, че въз основа на тази скица-проект е разглеждано искането за изменение на регулационния план.

С молба от 05.12.2000г. ЗС В. С. И. е изразил съгласие, в писмена форма, с нотариална заверка на подписа, за изменение на регулацията, както е поискано с първоначалното заявление. С това съгласие са налице предпоставките за изменение на влязъл в сила подробен устройствен план на основание чл.93, ал.1 Правилника за прилагане на Закона за териториално и селищно устройство (ППЗТСУ, отм.). Съгласно чл.93, ал.4 ППЗТСУ (отм.), тези искания се придружават от скица – проект. Това е изискване по целесъобразност, тъй като е необходимо, за да онагледят изразеното съгласие и да послужи за основа на изменението на плана. Липсата ѝ от преписката в случая не представлява основание за незаконосъобразност, тъй като съдържанието на двете писмени заявления, описани по-горе, ясно изразява волята на заявителите действащият план да бъде изменен Ч. връщане на преди съществувало положение по предходен план.

Наред с това, представените от молителите проекти за изменение на регулацията не обвързват одобряващия орган със съдържанието си; те са едно помощно средство при разглеждане на искането. Поради това, приложимите разпоредби изискват специална форма на съгласието – а именно, то да е изразено писмено с нотариална заверка на подписа на всеки от собствениците. Към формата и съдържанието на скицата-проект няма нормативно изискване, в т. ч. тя да е съгласувана от собствениците, нито се изисква нотариална заверка на подписите им при съгласуване на чертежа; това съгласуване може да бъде изисквано от одобряващия орган с оглед избягване на спорове или други съображения по целесъобразност. Както беше посочено по-горе, видно е от движението по преписката, че е било поискано и изготвяне на нова скица-проект от инженер; независимо от това, впоследствие производството е продължило въз основа на вече изготвената от архитект, т. е., административният орган е изменил становището си. Тези изисквания на администрацията като технически и по целесъобразност, не са предмет на съдебен контрол, а съответно – и основание за незаконосъобразност на постановения административен акт. В частност относно съгласуването на скицата-проект от 05.01.2000г. и във връзка с направеното оспорване на подписа на жалбоподателката е необходимо да се отбележи следното. Прието е по делото заключение на съдебно-графическа експертиза, изслушано в открито съдебно заседание на 14.01.2009г., което съдът възприема изцяло като обективно, компетентно и неоспорено от страните. Съгласно заключението, вещото лице приема, че има съвпадение в подробно описани признаци на изследвания подпис и сравнителния материал, въз основа на което допуска, че изследваният подпис е положен от жалбоподателката. При това заключение съдът приема, че не е опровергано авторството на подписа, Ч. който Й. Л. В. е изразила съгласието си с проекта за изменение на регулацията, приложен на л.37 от делото; неистинността на този документ остана недоказана. Неоснователно е и възражението, че същият проект не е годно доказателство с оглед липсата на оригинала му. Такъв проект представлява графична Ч. на исканото изменение като план, в смисъла на предложение, или идея. Ако не бъде одобрен, този проект няма самостоятелно значение. Ако бъде одобрен, той става графична Ч. на индивидуалния административен акт; тази Ч. може да съответства на предложеното изменение, но одобряващият орган не е обвързан да го приеме – той може да одобри различно изменение, ако за съответствието на одобрения план с нормативните изисквания е необходимо изменение на предложения проект. Поради това естество на проекта за изменение, без значение е обстоятелството, дали той се съхранява по преписката в оригинал или в копие. Ако одобряващият проекта орган е взел решението си въз

основа на копие от изготвения чертеж, какъвто представлява проектът, то именно това копие е релевантно към предмета на производството.

По делото е прието и заключение на съдебно-техническа експертиза, прието в открито съдебно заседание на 11.03.2009г., което съдът също възприема изцяло като обективно, компетентно и неоспорено от страните. От заключението се установява следното. Първата регулация на имотите, засегнати от оспорените актове, е одобрена със заповед от 08.05.1956г. и е действала до 1969г., като имотите са били урегулирани в три съседни парцела: XVII-8, XVI-8 и XV-8, съответно на С В. И., В. Г. И. и С. В. Б.. Идентични на тези парцели са определените с регулационен план, одобрен със заповед от 18.08.1969г., с № № XIII-8, XII-8 и XI-8, първият от които – на С В. И. и Р. С. Т.; вторият – на С. К. Б., Р. С. Т. и В. С. И.; третият – на С. В. Б.. Видно от графичната Ч. на заключението – приложение № 3, кадастралната основа на този план е изменена спрямо предходните, като вместо предходния поземлен имот с пл. сн. № 8 са нанесени два имота с пл. сн. № 639 и 640, чиито граници съвпадат с тези на предходния, с изключение на северната. Със същия план, одобрен със заповед от 08.06.1989г., действащ и понастоящем, са проектирани парцели за двата имота, съответно X-639 и IX-640. Този план не е бил приложен – така, в края на писменото заключение; не се твърди и не се установява по делото сметките по регулация по този план да са били уредени.

Със заповед от 07.02.1990г. е била попълнена кадастралната основа на същия план, като е нанесен имот с пл. сн. № 857 и е променена северната граница на имот пл. сн. № 640, с което поземлените имоти напълно съвпадат с парцелите по плана от 1969г.: XIII-8, XII-8 и XI-8. Същият имот пл. сн. № 857 е обозначаван в плановете и с пл. сн. № 861, видно от копие от кадастрален лист, заверено на 08.07.2003г. (л.97 от делото) и писмо от 10.07.2003г. на директора на ОП „С кадастър” (л.75 от делото).

Установява се също от заключението, че със същата заповед от 1990г. е направено и изменение на регулационния план, като двата съществуващи до този момент парцели са преотредени съответно X-639,857 и IX-640,857. Парцелите остават в предходния си вид (по плана от 1989г., който е цялостен, а не само за процесните имоти), като всеки от тях е отреден и за съответната Ч. от новонанесения имот; тези обстоятелства са потвърдени и уточнени от вещото лице при изслушването му на 11.03.2009г. Този план също не е бил приложен. Заповедта за одобряването му от 07.02.1990г. в текстовата си Ч. не е запазена, видно от писмата, приложени на л.192 и л.185 от делото, но съдържанието ѝ се установява от графичната ѝ Ч. – т. е., самият одобрен регулационен план. Установява се от него и заключението на вещото лице, че парцел X-639, 857 е бил отреден като съсобствен на С В. И., Р. С. Т., С. К. Б. и В. С. И.. Съгласно заключението на вещото лице, образуваният с обжалваното изменение парцел XX-857 е идентичен с парцел XII-8 по плана от 1969г., описан в нотариалния акт от 1975г. (приложен на л.104 от делото), т. е., изменението е съобразно искането. В тази връзка издаденото през 1999г. РС на жалбоподателката В. не е относимо към предмета на спора, при изразеното от нея съгласие за това изменение; наред с това, строежът, за който е било издадено същото разрешение, дори да е бил реализиран, не е бил нанесен в кадастралната основа поне до 08.07.2003г., видно от горесцитираното копие от кадастрален лист. Поради това, изменението на устройствения план не би могло да бъде съобразено с този строеж, ако е бил реализиран и би имал значение за регулацията. Устройствовите планове се изработват въз основа на кадастралните данни и липсващите в тях обекти не са пречка за приемането или изменението на тези планове, дори да ги засягат; поради това, неоснователно е възражението в тази насока и подобно засягане, ако е било налице, не е основание за незаконосъобразност на плана, а само за неговото изменение, ако са налице останалите предпоставки за това.

Независимо от горното, след като жалбоподателят В., съпруг на първата жалбоподателка, има качеството собственик на засегнат имот, то съгласието му е било необходимо за изменението. В процесната заповед са посочени като основания за издаването ѝ чл.32, ал.2, т.2 от ЗТСУ (отм.), каквато разпоредба не съществува, и чл.93, ал.1 и ал.4 ППЗТСУ (отм.); тези разпоредби на Правилника уреждат особен ред за изменение на влезли в сила дворищно регулационни

планове. Съдът в настоящия състав приема, че волята на административния орган е да допусне изменение на това специално основание, което е посочено и в скицата - проект. Същото налага нотариално заверено заявление от всички собственици, каквото за жалбоподателя В. липсва и поради това допуснатото изменение е незаконосъобразно.

Втората обжалвана заповед - № РД-09-82/04.05.2004г. на К. на район „С.“ на Столична община, е издадена на основание §8 от Преходните разпоредби (ПР) на ЗУТ. Съгласно заключението на вещото лице, действащият регулационен план от 1989г. не е бил приложен; с това изменение на регулацията се променя северната граница на УПИ Х-639 и УПИ ХХ-861 (идентичен с парцел ХХ-857), като регулационните граници съвпадат с имотните. Видно е от протокола на районния експертен съвет по устройство на територията, с № 14-Г, А, КР/27.04.2004г., т.1 (л.46-47 от делото), че за урегулираните поземлени имоти (в номерацията им към този момент) не са уредени сметки по регулация; с изменението се поставят в съответствие новите вътрешни регулационни линии по съществуващите имотни граници. По същия начин е описано изменението и в обяснителната записка към проекта. Тези обстоятелства са фактическо основание за изменение в хипотезата на §8, ал.2, т.3 от ПР на ЗУТ - в сега действащата редакция от ДВ бр.61/2007г.; същите обстоятелства са констатирани от вещото лице в заключението му. Не се установява, а не се и твърди да е имало започнало производство по ал.6 на § 8 от ПР на ЗУТ, както и да са съществували обстоятелства измежду посочените в ал.4 на § 8 от ПР на ЗУТ. Процесната заповед е одобрена при действието на предходната редакция на § 8 от ПР на ЗУТ; тя има обаче същия смисъл, конкретизиран и обособен в отделни текстове със сега действащата редакция. Второто изречение от ал.1 на предишната редакция е съответно сега § 8, ал.2, т.2 от ПР на ЗУТ, а третото изречение от предходната редакция - понастоящем § 8, ал.2, т.3 от ПР на ЗУТ; т. е., касае се за отделни хипотези, които си съответстват по съдържание в двете редакции, като сегашната добавя и трета възможност - да бъдат приложени плановете Ч. прехвърляне на собственост. Направената промяна на текста на § 8 от ПР на ЗУТ налага извода, че новата редакция е имала за цел да изрази по несъмнен начин разграничението между отделните хипотези, различните възможности за развитие на производството според волята на собствениците, които законът им предоставя.

По изложените съображения, при подадено заявление дори само на един от засегнатите собственици за привеждане в съответствие на вътрешните регулационни линии по съществуващите имотни граници, която хипотеза се установява в случая, административният орган дължи да допусне изменението. В приложимата към процесния план редакция на закона, това допускане дори е наречено "служебно", което отново потвърждава извода, че не е необходимо съгласие на всички, а "заинтересувани собственици" са направилите искането. Съгласието на всички заинтересувани лица – собственици на засегнати имоти, е необходимо в хипотезата на §8, ал.2, т.2 от ПР на ЗУТ в сегашната редакция (съответна на изр.2 от ал.1 в предходната), която препраща към общите правила на закона, между които е и основанието за изменение по чл.134, ал.2, т.6 ЗУТ. По аргумент за противното, след като случаите по т.3 от §8, ал.2 от ПР на ЗУТ са изведени в отделна хипотеза, то в тези случаи не е необходимо общо съгласие и е достатъчно искане за изменение на това основание да бъде направено дори и само от един от собствениците. Същият извод следва и от очевидната цел на производствата по § 8 от ПР на ЗУТ – да уреди възможно най-бързо случаите на неприложени влезли в сила дворищнорегулационни планове, с оглед колизиите, възникващи при едновременното действие на ЗУТ, който изключва отчуждителното действие на подробните устройствени планове, и действащите планове, приети съобразно предходната уредба. По изложените съображения, настоящият състав приема, че заповед № РД-09-82/04.05.2004г. на К. на район „С.“ на Столична община е законосъобразно постановена; неотнормирана обаче е в това производство цитираната в същия текст разпоредба на чл.15, ал.6 ЗУТ и поради това, същата заповед е обжалваема. Тя е била издадена от лице, надлежно овластено за това със заповед № РД-09-1865/02.10.2003г. К. на Столична община (р.IV, т.5), служебно известна на съда; възлагането е допустимо, предвид §1, ал.3 от Допълнителните разпоредби на ЗУТ и служебно

известното на съда решение № 11 по протокол № 58/15.09.2003г. на Столичния общински съвет.

По изложените съображения и като провери оспорените актове на основание чл.168, ал.1 АПК, съдът намира, че процесните заповеди са издадени от компетентен орган в установената форма. Първата от обжалваните заповеди съдът в настоящия състав по изложените по-горе мотиви намира, че незаконосъобразна; в производството по постановяването на втората обжалвана заповед не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствени правила; тя не е в противоречие с материалноправни разпоредби и е в съответствие с целта на закона. С оглед изхода на делото на жалбоподателите следва да бъде възстановена Ч. от направените разноски. Установява се общ размер на последните: 1615,82 (хиляда шестстотин и петнадесет лева и осемдесет и две стотинки), от които: 30,90 лв. – държавни такси; 7 лв. – банкови такси; 600 лв. –възнаграждения за вещи лица; 977,92 лв. – хонорар за адвокат. Предвид основателността само на едно от двете оспорвания против два индивидуални административни акта, разгледани в настоящето съдебно производство, настоящият състав намира, че е дължимо възстановяване на 1/4 от доказаните разноски, а именно, 403,96 лв. (четиристотин и три лева и деветдесет и шест стотинки). Сумата от 977,92 лв. е платена според представения фискален бон от 25.06.2008г. към фактура от същата дата, издадена за плащане по договор за правна помощ от 26.03.2008г., представен по делото. За сума в същия размер е била издадена и друга фактура от 26.03.2008г., за която обаче не се представя фискален бон, от който да е видно, че сумата е платена; договорът не съдържа клауза, според която първата от уговорените вноски е платена при подписването му – обратно, според чл.3, ал.1 първата е дължима в срок от два дни от сключване на договора. Съгласно чл.3, ал.4 от договора, при плащане в брой се издава фактура с касов бон; такъв към фактурата от 26.03.2008г. липсва, а не се установява и плащане на сумата по нея по друг начин. При тези обстоятелства, съдът намира, че не е несъмнено установено плащането на тази Ч. от разноските и поради това възстановяването ѝ не се дължи от бюджета на ответника. Не следва да се възстановява и сумата от 1000,80 лв., за която са издадени фактура и фискален бон, приложени на л. 171 от делото, тъй като в тази фактура не е отбелязано предоставяните услуги да са по същия договор или за това дело. Представена е вносна бележка (л.151 от делото) за възнаграждение на вещо лице в размер на 100 лв., за експертиза, която не беше извършена по делото и съответно – това възнаграждение не е изплащано; поради това, ответникът не следва да бъде осъждан за тази сума – същата подлежи на възстановяване на жалбоподателите от съда при подадена от тях молба с посочена банкова сметка.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

I. ОТМЕНЯ заповед № РД-09-021/16.03.2001г. на К. на район „С.” на Столична община.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Й. Л. В., с ЕГН *, и В. Д. В., с ЕГН *, общо сумата 403,96 лв. (четиристотин и три лева и деветдесет и шест стотинки) – разноски по делото.

II. ОТХВЪРЛЯ жалбата на Й. Л. В., с ЕГН *, и В. Д. В., с ЕГН *, против заповед № РД-09-82/04.05.2004г. на К. на район „С.” на Столична община.

Решението в частта си по т.І подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд. В останалата си Ч. решението е окончателно.

Съдия: /п/